

„Kristus mi dává sílu“

Hošťálková 14. 7. 2019

Písně: 639, 433, 255, 673, 489

Čtení z Písma: ev.Marka 12, 41 - 44; ep.Filip. 4, 10 - 20

Text kázání: ep.Filipenským 4, 11b - 13

Milí bratři a sestry,

kdo si zde velmi hlasitě zdůrazňuje: „**Všecko mohu!**“ Mohli bychom se ihned ptát: „*Není to jen nějaký nabubřelý mluvka?*“ Jak může někdo něco takového napsat? Jestliže se toho ale přece odváží, pak to musí být výpověď poctivá, musí zde být uveden nějaký poctivý důvod. Takový člověk musí ukázat na zdroj na který je napojen a bohatství ze kterého žije a které jiní nemají. Ano, zde někdo žije ze **skutečného bohatství**, z bohatství, které je skryto v Ježíši Kristu. A jedině z této roviny je poté schopen říci tyto tři provokující výpovědi:

Všechno mám - v Pánu!

Všechno dávám - v Pánu!

Všechno mohu - v Pánu!

Opravdu, tento Kristův svědek Pavel napíše: „***Všechno mám!***“ Vzápětí však ihned dodává, že on sám sice nemá nic, ale že ho velmi těší, že všechno, co má, má darem od svého společenství ve Filipis. Má tedy hojnost a je plně opatřen dary, které mu poslali - „***jsou vůní příjemnou, obětí vhodnou, Bohu milou***“. I tato Pavlova slova se nám mohou zdát dost povýšená - „*jak to může napsat takovým tónem?*“. Ale důvodem k tomu, že to apoštol napsal tak jak to napsal je to, že se něco podstatného naučil a on sám to také říká: „***naučil jsem se být spokojen s tím, co mám***“. Jinak pověděno: „*Naučil jsem se být nezávislým na všem pozemském*“.

Úsilí o nezávislost je nám dobře známá z různých oblastí. Ale také člověk sám, jako jedinec se často chce stát nezávislým na svém okolí. Pak se stará jen sám o sebe a buduje si jen své vlastní štěstí a blahobyť. Ale tato touha jej přivede téměř vždy k osamocení a opuštěnosti. Vytoužená nezávislost je zaplácena velikou cenou - je sice na výšinách, ale opuštěn. Srdce takového se stává čím dál víc netečným ke svému okolí. Pavlova nezávislost se ale od tohoto zásadně liší. Naučil se být nezávislým ve svém osobním životě. Uměl obojí - být sytý i hladový, mít víc než potřeboval k životu i trpět nouzí.

Apoštol nám tímto klade vážnou otázku: Umím-umíš to také? Umím stejně tak dobře žít s peněženkou naplněnou jako když se v ní nedostává? Umím stejně tak dobře strávit pěknou dovolenou někde u moře jako obstát třeba týdně na nemocničním lůžku? Umím stejně tak dobře prožívat večer svého života obklopen láskyplnou péčí svých dětí jako v domově důchodců mezi lidmi cizími? Jestliže toto a ještě třeba víc umím-umíš, pak jsme se naučili to o čem mluví apoštol - naučit se „***být spokojen s tím, co mám***“.

Cítíme, že to není vůbec snadné. Může se nám sice zdát velmi jednoduché žít v hojnosti a mít všeho dostatek, ale to není celé. Tak, jak toto téma rozvíjí apoštol Pavel, k tomu určitě patří ještě něco víc. Člověk pak také nepodléhá různým

nástrahám a nebezpečím života, které na něho číhají, jako je nevděk, nezodpovědné zotročení tisíci potřebami, nenasytností, závistí, neláskou ....

Proto je velmi důležité, že zde apoštol ukáže také na protiklad onoho „mít, vlastnit“ - nejen tedy „**všechno mám**“, ale také: „**Všechno dávám!**“ - odvážně hovoří o oběti. Raduje se nad obětí kterou mu, přinesli křesťané z Filipis, ale tento samotný fakt mu poslouží k tomu, aby se odtud dostal ke skutečnému tajemství všech přinášených obětí: „**Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši.**“ V tom je skryto ono požehnání skutečných obětí, dobrovolných darů, které přinášíme - Bůh sám navrácí všechno zpět rozmanitým a nepochopitelným způsobem.

Je to zvláštní: Někteří stále bědují a naříkají nad svou chudobou. Jistě, také to má své příčiny. Když se však podíváme poctivě, pak poznáváme, že máme dostatek, že nám vlastně k životu nic nechybí. Jedno se však ti, kteří takto stále bědují většinou nenaučili, totiž umět dávat. A zatím žijí na tomto světě jiní, kteří jsou skutečně chudí, ale z toho mála co mají dávat umí. V Ježíšově společenství platí zvláštní zákon: **člověk nedává protože má, ale má, protože dává!**

Pavel nás zde učí něco, co patří k umění života „*být spokojen s tím, co mám*“ - i v chudobě. Pověděno jinak: Ať jsi chudý nebo bohatý, měj dost na tom, co máš. To jistě provokuje, ale má tím být řečeno: Postavení nerozhoduje - jsi-li bohatý uč se mít jako kdybys to, co máš neměl, jsi-li chudý uč se dávat jako kdybys měl ve všem nadbytek. Pak budeš rozumět onomu dávání jako ta bezejmenná vdova v evangeliu na kterou nám Pán Ježíš ukáže: „**Ona dala všechno co měla, všechno, z čeho měla být živa**“ (Mk 12,44). Všechno obětovala Bohu v pevné jistotě, že on se o ni postará i potom.

Můžeme si zde ovšem položit otázku: Nebude pak ale v takovém případě po člověku neustále vyžadováno nemožné? Nepromluvil zde nakonec z Pavla přece jen zákoník, který kvůli dodržování náboženských předpisů nevidí anebo nechce vidět situaci člověka ve které se nachází? - Určitě ne.

Pavel ve svobodě víry napíše: „**Všechno mohu!**“. To není žádné přehánění ani zdůrazňovaná suverenita. On přece Filipenským píše: „**Všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu (který mne posiluje)**!“ Toto je skutečně Božím Slovem a oslovením také pro nás dnes. Chce nám společně i každému jednotlivě promluvit do života. Také ty, já mohu všechno, jestliže ona moc a síla našeho života („dynamis“ - tak to zazní v řeckém originále), tryská z jediného, totiž z Krista!

Pavel velmi přesně ukazuje k tomu, k čemu máme být jako křesťanské společenství přiváděni a co potřebujeme slyšet - hovoří o **bohatství**, které máme „**v slávě v Kristu Ježíši**“. Pavel sám z této „slávy“ a v pohledu na ni cele žije. Ze „slávy“, která mu v Ježíši Kristu je z části již nyní - a jednou v plnosti bude - darována. Proto nás Pavel nevyzývá jen k jakémusi umění chudnout, které bychom praktikovali přinášením nadměrných obětí, ale k životu a životnímu stylu, který by vyrůstal a byl stavěn na této slavné naději. Bůh ti přece dal již zde - na této zemi - všechno, co ke svému pozemskému životu potřebuješ, abys mohl být naplněn a v pravém slova smyslu člověkem - Božím obrazem. Tím je **Boží bohatství v Kristu Ježíši**. A to je skutečně nevyčerpatelné!

Milí bratři a sestry, Pán Ježíš buduje svou církev zde na zemi. Jde mu o to, aby ti, kteří ji tvoří, byli pevní, silní, nezávislí. Chce, abychom byli připraveni na vše - na život prozářený sluncem i zahalený temnotami. On, náš Pán, nechce mít kolem sebe ty, kteří trpí malostí, kteří stále přichází se svými nářky a bědováním, kteří se stále

obírají svými přítomnými nebo minulými bolestmi. Přeje si, abychom vítězili, abychom se stávali vítězi nad vším co život znesnadňuje. Přeje si, abychom byli těmi, kteří **žijí** z jeho bohatství.

Ze svých učedníků Pán takovéto vítěze tvořil. Apoštol Petr a Jan byli v Jeruzalémě uvězněni a do krve zbiti, protože se před židovskou radou veřejně přihlásili k Ježíši Kristu. Přesto, když je propustili z vězení, se vraceli domů „**s radostnou myslí, že se jim dostalo té cti, aby nesli potupu pro jeho jméno**“ (Sk 5,41). Vidíme také apoštoly Pavla a Sílu uvězněné ve Filipis. Krutě je zbičovali, pevně spoutali, nohy vložili do klády. Zde, v tomto ústraní, bez okázalosti, má být ukončena jejich životní pouť. A pak o nich čteme: „**Kolem půlnoci se Pavel a Sílas modlili a zpěvem oslavovali Boha!**“ (Sk 16,25).

S takovými svědky, nezávislymi na životě, se setkáváme v celé historii Kristovy církve, napříč všemi staletími až do dnešních dnů. Velicí a malí, chudí a bohatí, známí i neznámí, ale jejich společným jmenovatelem a tajemstvím jejich životního stylu bylo to, že všichni patřili jedinému Pánu, kterému důvěřovali a na kterého spoléhali - Ježíši Kristu! Žili způsobem, který popsal apoštol Pavel: „**Všechno mohu v Kristu, který mne posiluje.**“

S Ním můžeš dokázat vše. Můžeš **všechno mít**, bez toho, že by ses toho tvrdě domáhal a usilovně se za tím pachtil. Můžeš **všechno dávat**, bez toho, že bys o něco významného přišel a stal se chudým. Skrze něj, Krista, **všechno můžeš**. Budeš, silný a nezávislý a přece pokorného srdce, protože všechno to nemůžeš sám ze sebe. Kristus je tím, který je tvou-mou silou, mocí i pomocí.

Zde se potom začíná objevovat a růst ono **ovoce Ducha** o kterém píše apoštol Galatským (5,22). Zde se také stává celý náš život „**vůní příjemnou, obětí vhodnou, Bohu milou**“. Zde se z nás stávají křesťané nejen podle slov, ale podle činů a v činech. Právě k tomu nás chce, apoštol Pavel odkázat, tam nás chce zavést: **toto může, toto můžeme. „Můj Bůh vám dá všechno, co potřebujete, podle svého bohatství v slávě v Kristu Ježíši. Našemu Bohu a Otci sláva na věky věků.**“

Amen.